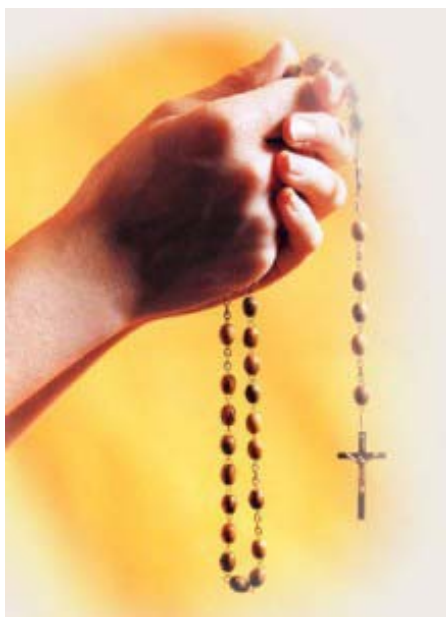

PROČ SE VŮBEC MODLIT RŮŽENEC? P. GUI GILBERT

Lidé se mě často ptají, jestli se modlím růžencem. Myslí si, že já jako moderní kněz, co jde s dobou, to přenechávám „bigotním ženským“. Modlím se ho každý den a rozjímám o něm. Růženec mám nesmírně rád. Modlím se ho na malinkém kulatém růženci -- je to praktické a přitom nenápadné.

RODINNÉ ALBUM PANNY MARIE

Růženec je rozjímání o dvaceti zásadních okamžicích Ježíšova života, které prožívá také jeho matka. S růžencem můžeme rozjímat o Kristově životě a o nejzávažnějších momentech v životě jeho matky. Je to skvělé rodinné album. Střídá se v něm radost s utrpením a končí nádherným oslňujícím světlem: vzkříšením. Otevřme rodinné album Panny Marie a uvažujme o velkých okamžicích jejího života! Vzájme ji v modlitbě růžence. Mějme stále v kapse „růžencové kolečko“, které nám ulehčí kdykoliv a kdekoliv říkat prostě jako dítě: „Zdrávas Maria ...“

OMÍLÁNÍ STÁLE STEJNÉ MODLITBY

Jednou z námitek proti růženci je tvrzení, že je to „omílání stále stejné modlitby, což unavuje a člověk při tom pak myslí na jiné věci“. Myslím si ale, že opakuješ-li modlitbu „Zdrávas Maria“ soustředěně, pak, i když se občas v mysli odchýlíš, zůstáváš v proudu, v dechu lásky, který tě nese a oživuje. Růženec tě tak uvádí do povznášejícího ovzduší. Modlitba totiž nepřitahuje nebesa k zemi. Je to povznesení

tvého srdce k Bohu, který ví lépe než ty, co potřebuješ.

BŮH POČÍTÁ I S (NÁMI) MALÝMI

Bůh vždycky vykonal velké věci s malými a bezvýznamnými. Nedává přednost „hrdinům“, jako je Rambo nebo Schwarzenegger. V televizi vidíš chlapy svalnaté, pěkné na pohled, jak překonávají všechna nebezpečí a překážky. A ty jim věříš! Sdělovací prostředky ti říkají: „Nejsi-li krásný ani prachatý, ani svalnatý, mimořádně inteligentní, platíš za blbce.“ Bůh si však našťastí počíná jinak!

PROČ SE VŮBEC OBRACET K MARIÍ?

Pokud měl člověk milující mámu, něžnou, pozornou, vždycky k dispozici, mazlivou, ráznou i laskavou, spravedlivou a schopnou říci i „ne“, dostal tak parádní výbavu. Moje máma je taková. A taková byla Maria. Jestli ale tvá matka nebyla taková, jakou jsi chtěl mít, tím spíše a více se obracej k Marii!

Zpracováno podle knihy „Setkání s Marií“ od Guy Gilberta - kněze pařížského podsvětí.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství 2002

ZKUŠENOSTI SE SETKÁNÍM VE ŽĎÁRU NAD SÁZAVOU „CO PRO VÁS / TEBE ZNAMENALO CSM 2012 VE ŽĎÁRE NAD SÁZAVOU?“

Hned se mi vybaví setkání toho velkého množství nadšených mladých lidí, kteří spolu prožili několik dní a večerů v bohatě připraveném programu. Všem jim patří velký dík i těm, kteří připravovali program dlouhodobě před setkáním. Měla jsem možnost shlédnout na Tv Noe pouze čtvrtěční večerní program – návštěvu Badanových, rodičů blahoslavené Chiary Luce (pozn. blahoslavená 25. 10. 2010). I přes náš nekvalitní internetový přenos nás to naprosto vtáhlo. S našimi staršími vnoučaty – 12, 14 let – jsme napjatě poslouchali zrovna tak, jako mladí ve Žďáru. Bylo to silné svědectví rodičů Chiary a jejich dvou přátel. V závěru večera se rozdělil o svou životní zkušenost Mons. František Radkovský, což bylo také velmi oslovující.

Do Žďáru jsem se dostala pouze díky pozvání pana biskupa Jana Vokála, které vyšlo v našem poutníku. Přiznám se, že se mi vůbec nechtělo – „mačkat se někde v davu a nesnesitelném horku ... no, ale když nás zve Pan biskup a je to naše diecézní pouť, tak bych měla jet“ řekla jsem si. Byla to opravdu pouť se vším všudy, s rozjímání o Kristově pokoji od Pana biskupa

Posáda, se mší svatou slouženou v přítomnosti mnoha biskupů a nepřehledného množství kněží a jáhnů, i s tou obětí vydržet to obrovské vedro, ale stálo to za to! Nechyběl ani poutní oběd – Moravská klobása za „kolik dáš“, anebo oběd „batůžku cos uvařil“ ☺.

Odpolední program nabízel 14 různých cest s pěti stanovišti po Žďáře a okolí, byl připraven pro rodiny s dětmi, pro velké i malé, zkrátka pro každého. Cesty měli společný cíl, resp. jedno stanoviště – a to byl nádherný klášter, kde jsme všichni společně dostali otcovské požehnání našeho pomocného biskupa Josefa Kajneka.

Odjížděli jsme naplněni radostí, pokojem a únavou ☺ s mnoha zážitky.

BM (56 let)

Celostátní setkání ve Žďáru jsem si užila naplno, byla to skvělá příležitost smířit se s Bohem a sdílet víru s dalšími mladými lidmi, kteří mají stejný smysl života jako já. Navštívili jsme spoustu zajímavých přednášek, koncertů a popovídali si s přáteli, které přes rok tolik nevidíme. Setkání mě nabylo nepopsatelnou energií a chutí do života.

VP (18 let)

Město Žďár nad Sázavou mě připomíná především sjezd ČSL v roce 1990, kdy byl předsedou zvolen Josef Lux a na otázku těsně po volbě, co od zvolení očekává, odpověděl: KŘÍŽ, vše se také vyplnilo.

V letošním roce se Žďár nad Sázavou stal místem setkání křesťanské mládeže a rodin, které jsme s manželkou sledovali na Tv Noe, a zúčastnily se jej tři naše vnučky.

VČ (75 let)

Ve Žďáru jsem byla v nejužším organizačním štábu, takže víc než program a skvělou atmosféru jsem vnímala Boží působení "v zákulisí". Je skutečně obdivuhodné, jak se v týmu ochotných a odevzdaných lidí dokáže vyřešit každý problém. Je téměř nemožné, co vše se podařilo připravit a zorganizovat. Setkání pro mě bylo krásné i náročné, ale především ve mně zanechalo vzpomínky na mnoho každodenních Božích zázraků.

AM (23 let)

Byl to pro mě nový impuls v budování stále důvěrnějšího vztahu s Bohem, kterého jsem na CSM pociťoval hlavně při společných programech na hlavním pódiu ale také při výstavě Nejsvětější svátosti, kde jsem se mohl v tichosti modlit a naslouchat Bohu. Zejména mám krásné vzpomínky ze společné modlitby růžence ve středu

večer. Klečet s tolika mladými pod širým nebem a společně se modlit k našemu Pánu, to je opravdu něco krásného a nesmírně povzbudivého. Uvědomil jsem si jak moc tento svět potřebuje naši vytrvalost ve víře a pravdivé svědectví o Bohu.

PP (22 let)

Toto setkání pro mě bylo setkáním se, nebo alespoň poslechem, se spoustou milých a kvalitních lidí, ať už z našeho spolča, vikariátu, domova důchodců, který jsme v rámci setkání někteří navštívili, nebo z řady biskupů.

V první řadě bylo ale také intenzivním týdenním „pobytem“ v blízkosti Boha během katechezí, společných i osobních modliteb, sdílených svědectví, denních mších, zpovědi i celé doby strávené ve Žďáře.

AM (22 let)

CSM ve Žďáru pro mě byla společná modlitba s několika tisíci mladých lidí. Též to pro mě byly společně prožité zážitky s částí nebo-li zástupci našeho spolča. Člověk zde mohl potkat mnoho usměvavých lidiček, kteří s nadšením vytvářeli duchovní i zábavné prostředí a programy. Největším zážitkem pro mě byla celodenní výstava nejsvětější svátosti oltární, setkání s mně blízkými kamarády, noční vigílie a závody, které se uskutečnily vždy, když se někomu nechtělo čekat v dlouhé frontě na oběd. Určitě doporučuji.

MP (20 let)

Účast na CSM byla velikým duchovním zážitkem a zároveň poznáním kultury a prožívání víry účastníků z různých koutů našeho státu. V atmosféře pokoje a sjednocení zde přítomných lidí je poznatelná přítomnost Pána Ježíše Krista. Jediněčná příležitost. Radost je formována láskou a ona nechyběla jak účastníkům tak účinkujícím. Je něco úžasného cítit se přijatelně v tomto společenství a odejít na chvíli z potačtaného světa. I když jsem kolem sebe zrovna neměl jediného kamaráda, vždycky jsem měl kolem sebe své bratry a sestry a hlavně v ovzduší a duši našeho nebeského Boha Otce. Setkání s biskupy a jinými duchovními. Na oválu zimního stadionu u hlavního pódia jsem se setkal mezi více než 5000 jinými mladými s mými nej přáteli a ke speciálnímu společnému sdílení s nimi Párty u grilu se vyhradil volný prostor a čas přes noc.

Byly to dny nadupané programem, duchovní pařba, chcete-li. Spousta skvělých kazatelů, řečníků a osobností na jednom místě. Namíchaných se mšemi, kázáními, diskuzemi, zpověďmi, rozjímáním nebo rozléhajícími se krásnými písněmi schol. V poměru, který každému osobně vyhovoval. No řekněte, kdo by tak pestrobarevnému, akčnímu a dynamickému mixu odolal? Byla nabídka koncertů, divadelních představení a muzikálů, sport. aktivit a návštěva několika soc. zařízení. Téměř 90 přednášek a workshopů bylo rozděleno do 3 časových bloků. Na jeden blok připadlo k výběru více velice zajímavých a lákavých témat, ale člověk si přesto měl vybrat jen jednu přednášku, a tak nehrozilo zahlcení novými vědomostmi. Nechyběl

výlet po okolí města včetně návštěvy unikátního uměleckého díla a nepochybně nejosobitějšího počínu geniálního stavitele Jana Blažeje Santiniho-Aichla.

Bylo záhodné vytěžit ze setkání maximum, proto se každý snažil využít celé řady příležitostí ke konání drobných skutků lásky pro druhé a navazovat nová kamarádství. Zde záleželo na každém. Učil jsem se tichu a setrvávání jen tak s Ježíšem v naslouchání a v samotě.

Slušnost a úsměv v obyčejném světě nejsou samozřejmostí. Zde ano. Místa této přestože velké křesťanské akce, kde se shromažďují mladí lidé sice není trezorem, ale mohl ses nebát o svůj odložený uzavřený baťoh a klidně si odběhnout nebo se zasnít při mši. A když vám při skákání na rockovém koncertu skupiny Michael vypadne na zem chytrý telefon, okolo stojící lidé ho pomůžou zvednout s galantním úsměvem a předají z dlaně do dlaně.

Setkání znamenalo pro mě zapomenout na koloběh života a spočinout v náruči milujícího Boha. V krásném společenství všech různých vrstevníků zato známé společné víry jsem potkal Ježíše a otevřel mu své nitro. Nádherný zážitek. Mnoho skvělých dojmů.

MM (26 let)

CSM 2012 – NÁVŠTĚVA SOCIÁLNÍCH ZAŘÍZENÍ

Setkání ve Žďáru nad Sázavou předcházela roční práce „těch nejzasvěcenějších“ a týdenní práce více než třiceti týmů o sedmi stech padesáti lidech přímo ve Žďáru, těsně před setkáním.

Program CSM Žďár nad Sázavou neobsahoval jen přednášky, workshopy, koncerty a sportovní aktivity, ale do pestrého programu se vešla třeba i taková návštěva čtyřech sociálních zařízení. Tyto návštěvy měla na starosti Pečovatelská skupinka, do které jsem patřila i já. Cílem návštěv bylo přenést kousek setkání mezi místní obyvatele.

Například návštěva „Domu klidného stáří“ probíhala tak, že jsem se s přihlášenými dobrovolníky z řad účastníků CSM, nejdříve sešli v místnosti, kterou „zdobilo“ 11 paroží a vitríny s vycpanými ptáky a vymyšlený program nacvičili. Vpusť nás sem člen přípravného týmu Sálístů, kteří měli na starosti všechny využívané prostory po městě. Proč ho vůbec zmiňují? Protože ač měl povinnosti, sehnal si za sebe náhradu a šel s námi do zařízení. Dokonce hrál pár písniček místo Rézi na kytaru, zpíval mužská sóla v písničce „Kdyby tady byla taková panenka“ a přezpíval svým silným hlasem asi 15 holek. Při jeho sólech jsme zkrátka jen mlčeli a zírali, kromě jedné staré babičky, která hrozně ráda zpívala. Při písni „Jdou, vojáci jdou“ s vervou recitovala „potvora“ a „hodňoučká“-D. Byla to „miloučká“ babička.

Mezi lidovými a křesťanskými písničkami jsme zahráli „posluchačům“ divadlo Popoluška. Nakonec jsme klientům nabídli společnou modlitbu. Nadšeně souhlasili. Začali jsme společně znamením kříže. Než se Tereška od nás z Pečovatelské skupinky nadechla k nějaké modlitbě vlastními slovy, naše oblíbená babička už začala se Zdrávasem a hned následoval Otčenáš. Poté jsme přidali nějakou tu přímluvu za přítomné seniory a jejich ošetřovatele a babičky nám to hned oplatili prosbou za nás a naše setkání. Náš výstup na jejich krásné zahradě byl tímto u konce. Rozdali klientům magnetky Setkání, když vtom si vzal slovo jeden děda. Řekl nám, že nám poví dvě nebo tři pohádky a začal vyprávět své zážitky z mládí, když byli křesťané pronásledováni. Mluvil o tom, jak nesl psaní biskupovi, nemohl ho nalézt, šel za řádovými sestrami, a ty mu setkání s biskupem zprostředkovali. Popisoval poutní místa, která navštěvoval a další a další. Vyprávění se postupně rozvinulo ve vzájemnou debatu s jednotlivými seniory. Dozvěděli jsme se, že mají v zařízení dokonce každý týden mši svatou. Jeden pán měl právě nedávno 54. narozeniny, tak jsem mu popřála a on mi na konci přání políbil ruku:-). Jiný pán některým z nás ukázal spoustu krásných orchidejí, které pěstoval ve svém pokoji. Návštěva se protáhla až do jejich večere. Ani se nám nechtělo odcházet. Ze společného setkání jsme měli všichni obrovskou radost a tak nějak nás to hřálo u srdce.

AM (22 let)

„Máme proč se veselit a radovat...“

Tak znělo slovo na den v pátek – čtvrtý den setkání ve Žďáru nad Sázavou. Nyní, když už jsme všichni mnoho týdnů zpátky doma u svých povinností a ve svých rodinách, znovu mi přichází na mysl tato slova. Máme opravdu proč se veselit a radovat...

Ve Žďáru nad Sázavou mohli mladí lidé z celé země prožít mimořádné dny, kdy mohli spolu dohromady žít a zakusit, že křesťanství je životní styl, který člověku – mladému i staršímu – přináší naplnění života láskou, radostí a pokojem.

Když v úterý 14. srpna přicházely zástupy mladých k hlavnímu pódiu, cítil jsem obrovskou touhu každému zvlášť říci: „Važte si toho...!“ Važme si toho, že můžeme vyrůstat a žít v době, kdy svoji víru můžeme vyznávat ve svobodě. Važme si toho, že nás někdo pozval na setkání, které pro nás mnoho měsíců připravovali naši stejně staří kamarádi. Važme si toho, že do Žďáru přijeli biskupové, kteří o nás mají zájem a kteří vydrželi i v nepříjemně chladných večerech sedět na programu a prožívat jej spolu s mladými. Važme si toho, že někdo zajistil místo ke spaní pro 6000 mladých, že jsme zde měli kvalitní hudbu a program, že si někdo dal tu práci a připravil sobotní pouť s 65 zastaveními. Važme si toho, protože jsme v tomto jedineční.

Během setkání jsem se potkal i s návštěvníky z několika jiných zemí, kteří přijeli do Žďáru. Všichni mi říkali v různých podobách přibližně totéž: „Je neuvěřitelné, jak dobře vám to tady funguje. Je to pro nás velké svědectví, co všechno mohou mladí společně dělat, jak mohou slavit to, že jsou křesťané, jak se mohou setkat a povzbudit ve víře. Toto bychom u nás taky rádi zorganizovali.“

Máme proč se veselit a radovat, protože jsme mohli být svědky velikých věcí. Protože jsme mohli vidět, jak nás Bůh bere vážně, jak žehná službě a oběti mnoha mladých lidí, jak pracuje v srdcích jednotlivých účastníků. Můžeme, ba spíše měli

bychom, si vážít perfektní organizace, i vtípného a nápaditého programu na pódiu. Všechno to jsou ale pouze okolnosti a zásadní je, zda to všechno pronikne svou mocí a svým životem Duch svatý. Zda to, co jsme prožili ve Žďáru, bude mít dopad i na náš každodenní život všude tam, kde žijeme.

Dá se ale říci, že mladí z přípravných týmů postavili a připravili ve Žďáru nad Sázavou dobré kulisy. Kulisy k tomu, aby na jevišti mohl pracovat samotný Bůh. A my všichni jsme toho mohli být svědky. Proto skutečně můžeme říci: „Máme proč se veselit a radovat...!“

Vojtěch Jurásek

BŮH MLČÍ?

„Pane faráři, mám pocit, že Bůh mlčí.“ Tu a tam slychávám tuhle větu od různých lidí. A velmi dobře jim rozumím. Skutečně to může člověk takto v určitých chvílích života pociťovat. Ale ve skutečnosti tomu tak není. To jen způsob Božího hovoru bývá různý a někdy překvapivě odlišný od lidských očekávání. Bůh mluví. Mluví k nám často a ve své komunikaci s námi používá, mimo jiné, i hlasu dětí.

Vrátil jsem se ze zповědnice a připravoval jsem se v zákristii spolu s ministranty ke slavení mše svaté. No, vlastně bychom se měli připravovat, ale naše zákristie vesnického kostela je malá a těsná. Bývá tam přede mší často všechno jiné, jen ne posvátný klid. Kluci, kteří se již přidělili ministrantským oděvem, klopytají přes jiné, kteří tak ještě nestihli učinit. Nejstarší ministrant rozděluje mladším různé služby při mši.

Jednou se tu ke mně přitočil jeden hoch. Byl to Honzík, který byl onen rok u prvního svatého přijímání. Je to kluk hloubavý a přemýšlivý. Od raného dětství leží v různých knížkách a rád čte. Má svůj vnitřní svět. Podíval se na mne a s velmi vážným pohledem mi oznámil: „Pane faráři, já dnes nemohu jít ke svatému přijímání.“ „A proč, Honziku?“ zeptal jsem se. „Máš na duši nějaký hřích? Tak pojď se mnou do zповědnice a Pán Ježíš Ti duši očistí, aby ses s ním mohl ve svatém přijímání setkat.“ Honzík na to: „Ne. Já nemám žádný hřích.“ „Tak proč bys nemohl ke svatému přijímání?“ „No, víte, já jsem dostal přidělenou službu. Budu při svatém přijímání lidem držet pod ústy patěnu.“ A Honzík pokračoval: „Já totiž, když přijmu Ježíše ve svatém přijímání a potom hned musím jít sloužit, tak ho nestihnu pořádně přivítat.“ Velmi jsem zpozorněl. Ten kluk to dobře chápe a velmi dobře ví a vnímá, koho v Eucharistii přijímá... V tu chvíli jsem pocítil jisté zahanbení. Člověku po čase všechno dokáže zevšednět. Musel jsem si v duchu klást otázku: A jak Ježíše vítám já...? Vzpomínám se k odpovědi: „No dobře, Honzi. To ti rozumím. Tak to udělej tak, jako to dělávám já. Přivítáš ho jen krátce, a potom, až bude takové to delší ticho před modlitbou po svatém přijímání, tak ho přivítáš pořádně.“ A Honzík mě zcela dorazil větou: „To právě nemůžu, pane faráři. On by se totiž Pán Ježíš v mém srdci nestihl pořádně uvelebit!“ Stál jsem a ohromeně se na tohoto malého kluka díval. Mimochodem jsem si uvědomil, že se Eucharistii v minulosti dával vždycky titul „Velebná svátost“. Ten zajisté nepocházel z postoje onoho chlapce vůči svátostnému Ježíši. I když, kdo ví? Znovu mně běžela srdcem otázka: A jak je to se mnou? Nechám já ve svém nitru tohoto Ježíše, Božího Syna, mého Pána, bratra a přítele, pořádně uvelebit, jak říká Honzík? Anebo když se setkám s někým ze svých bližních, ochotných spolu se mnou naplňovat Ježíšova slova „Kde jsou dva, nebo tři, shromáždění v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich...“, nechám i tehdy Ježíše, přítomného mezi námi i tímto způsobem, „pořádně uvelebit“? Toho dne jsem šel slavit mši s obnoveným srdcem, s novým úmyslem, s obnoveným vztahem a obnoveným nasazením...

Uplynulo několik let. Z Honzika je už Honza, dál ministruje a jeho problém jsme šikovně vyřešili tím, že zastává-li onu službu, přijímá Eucharistii jako poslední. Ale mně se už od té doby nikdy nevytratil ze srdce onen rozhovor v zákristii. Velmi často se ptám sám sebe: Přivítal jsem dnes Krista? Ponechal jsem mu možnost „pořádně se ve mně uvelebit“? Je to věcí mého zpytování svědomí. A velmi cítím, jak mě tato zkušenost zavazuje, protože ten Honzíkův hlas dozajista nebyl jen jeho. To Bůh ke mně mluvil, protože on je schopen mluvit jakýmikoliv ústy – třeba i ústy dětí a nemluvnat, jak přesně vyjadřuje jeden ze žalmů Bible. A velmi často to dělá. Jen je třeba se ptát: Umíme jeho hlas slyšet?

Marcel Javora

BOŽÍ SLOVO JAKO LÉK

Uvádíme několik myšlenek Chiary Lubichové o Božím slově.

Uvědomil sis, že jestliže ti bude chybět znalost abecedy a pár gramatických pravidel, která se učí v první třídě základní školy, zůstaneš analfabetem, nebudeš umět číst a psát, přestože ti nebude chybět rozum a vůle?

Stejně tak zůstaneme „analfabety evangelia“, neschopnými „napsat“ svým životem Krista, když si nebudeme umět postupně osvojit Slova života, která Ježíš zvěčnil v evangeliu.

Čím více pokračuji na cestě, tím víc vnímám krásu Slova života. Je jako lék, který v sobě koncentruje veškeré poselství evangelia, které Ježíš přinesl na zem.

Budu se snažit i dnes být živým Slovem.

Tak jako je ve svaté hostii, ale i v každém jejím kousičku celý Ježíš, tak je celý Ježíš v evangeliu i v každém jeho Slově.

Jeho slova jsou slovy Boha, nabitými netušenou revoluční silou. Umíme-li si je osvojit, můžeme duchovně plodit Krista ve svém srdci.

Ano, toto máme dělat: žít se Božím slovem. Tak jako dnes lze veškerou výživu, nezbytnou pro tělo, dostat v jediném léku, tak i my, když budeme žít jeho jednotlivá slova, se můžeme žít Kristem, který je cele obsažen v každém z nich.

Záleží-li nám víc na tom být než mít a můžeme-li k tomu dodat, že nám záleží víc na tom být než dělat, můžeme si být jistí, že v našem srdci bude přebývat, a dokonce poroste Bytí par excellence. Bůh je ten, který je. Proto bude v našem nitru působit Bytí.

SVATOVÍTSKÝ POKLAD - jedna z nejpozoruhodnějších součástí duchovního bohatství českého kulturního dědictví.

Svatovítský poklad je jedinečným souborem liturgických předmětů patřící k největším a svého druhu k nejcenějším ve světě. Již staletí před vznikem novověkých muzeí se stal svědectvím církevní historie, symbolem hluboké víry generací před námi. Ohrožovaly ho společenské otřesy, války, ale i někteří mocní panovníci. Přesto se církvi podařilo zachránit a uchovat sbírku 574 předmětů zahrnujících vzácné a umělecké ukázky zlatnické a klenotnické práce, obrazy, sochy, vzácná roucha, ale zejména relikvie pro Čechy nenahraditelné – lebku sv. Václava a sv. Ludmily. V listopadu loňského roku otevřená stálá výstava Svatovítského pokladu je podle kardinála Duky signálem pro budoucnost, že církev neuzavírá své poklady sobecky pro sebe, ale chce se o ně podělit s celým národem.

Z úvodu katalogu výstavy:

Dominik kardinál Duka, arcibiskup pražský: „Hodnota pokladu, i když je ve skutečnosti vystavena jen část veškerých sbírek, je nevyčíslitelná. Ne proto, že by se nedala zhodnotit váha zlata, drahých kamenů, či že jeho uměleckou hodnotu lze jen těžko vyčíslit. Cena pokladu spočívá v tom, že ve skutečnosti reprezentuje lásku k Bohu a lásku k národu. Vznikal od dob svatého Václava, jedním z vrcholů byla doba Otce vlasti Karla IV. a doba barokní. Je skutečným dědictvím této země, na které můžeme být právem hrdí.“

Václav Klaus, prezident České republiky: „Svatovítský poklad má ale i jiný rozměr než čistě umělecko-historický anebo striktně kultovní. V jeho dějinách najdeme citlivou zprávu o tom, jak se vyvíjel vztah státu a církve, a to od středověké spolupráce až po moderní dobu. Můžeme je číst i jako záznam o proměnách katedrály sv. Víta, včetně toho, že poklad obsahuje vynikající artefakty vztažené přímo k uctě ke svatým patronům Země české“.

Přeji všem návštěvníkům nově otevřené instalace, aby je dojmy z výstavy provázely jako připomínka toho, že vedle naší všednodenní zkušenosti existuje i staletími prověřený, nadosobní a nadčasový řád.“

Expozice Svatovítského pokladu je citlivě umístěna do nádherného sakrálního prostoru – do někdejší dvorní kaple sv. Kříže na druhém hradním nádvoří, která sama o sobě je uměleckým dílem. V zasklených vitrínách je vystaveno 139 nejvzácnějších kultovních předmětů. Se vstupenkou návštěvník obdrží zařízení, kde po vyřukání čísla exponátu uslyší obsáhlý a zasvěcený výklad s popisem a historií vystavené relikvie.

Z českého královského pokladu Karla IV. pochází skvostný zlatý relikviářový kříž s památkami Kristova umučení, který se používal při korunovaci králů. Podobně při korunovacích sloužil i druhý relikviářový kříž s ostatkem Kristovy bederní roušky darovaný papežem Urbanem V. Karlovi IV. Vystaven je tu slavný Svatováclavský meč a prapor sv. Jiří. Jsou tu relikviáře nejrůznějších tvarů a podob nesmírné ceny s ostatky svatých, například nádherná nádoba s částí závoje Panny Marie. Svatou Ludmilu tu připomíná její herma, korunka a na ní relikviář ve tvaru její vztyčené ruky. Návštěvníky musí uchvátit tři relikviářové busty svatých z pražské katedrály –

sv. Václava, sv. Vojtěcha a sv. Víta. Kalichy, monstrance, ciboria, mešní nádoby tu představují liturgické potřeby mistrovsky zhotovené předními zlatníky té které doby. Součástí výstavy jsou rovněž vzácná mešní roucha a textilie, šperky, růžence, skládací oltářníky, historická berla pražského arcibiskupa a mnoho dalších kultovních předmětů. Nakonec jsem si nechala ty, které mě nejvíce přitahovaly a zaujaly. Nelze nepostát před nádherným obrazem Madony typu Ara Coeli (černá Madona), něžnou slonovinovou soškou Panny Marie s dítětem ze 14. století, skládacím oltáříkem s obrazem smrti Panny Marie ze 16. století a Madonou ze svatovítské sakristie z 15. století v původním rámu. Poprvé jsou vystaveny tři veraikony, dva z nich patřily v Karlštejnském pokladu k nejvzácnějším klenotům království. Veraikon znamená pravou podobu Kristovy tváře, je typem obrazu nestvořeného lidskou rukou, tedy obrazem zázračným stojícím na pomezí mezi obrazem a relikvií. Veraikon zvaný Zlatý je zaznamenán v prvním karlštejnském inventáři z roku 1515 a popsán jako kopie římské Veroniky, obrazu otisku Kristovy tváře, který byl až do roku 1527 uchovávan v kostele sv. Petra v Římě a byl velmi uctíván. Karel IV. si vypůjčil od papeže Urbana V. originál a dal podle něho namalovat kopii. Úcta k originálu se přenášela na každou ze zhotovených věrných kopií. Při svátku vystavování ostatků, který si císař roku 1350 vyprosil na papeži, byl tento veraikon ukazován při významných událostech, stejně tak při korunovacích a pohřbech českých králů. Druhým veraikonem je tzv. Smutný. Pochází rovněž z Karlštejnského pokladu a je zasazen do krásného barokního měděného rámu zlaceného v ohni a zdobeného tepaným stříbrným plechem. Třetí veraikon - svatovítský s českými svatými namalovanými na rámu je umístěn hned v první vitríně výstavy. Kristova výrazná tvář na tomto obraze přitahuje, na začátku vás vítá a při odchodu se s vámi loučí.

Pokud si výstavu chcete prožít, věnujte jí nejméně dvě hodiny svého času. Nebudete litovat, pocit duchovní atmosféry místa a vystavených předmětů je něco, co člověk nezapomene.

(Podklad – katalog výstavy)

B.H.

AHOJ DĚTI!

Podzimní měsíc říjen nám vždycky přinese spoustu barev. To, co v září tu a tam naznačovalo příchod podzimu, v říjnu už propukne v plné síle. Stromy se převlékají ze zelených šatů do nejrůznějších odstínů žluté, oranžové, červené i hnědé barvy. Příroda vypadá jako pestrá paleta. Jakoby svou barevností a krásou chtěla chválit svého stvořitele. A zároveň i oslavovat naši nebeskou matku, protože měsíc říjen (tajenka).

Tajenku najdete v podzimním obrázku. Jsou na něm některé plody, listy a věci, které s podzimem souvisejí. Obrázek si vybarvěte a hledejte v něm čísla. Ta jsou totiž důležitá pro číselný hlavolam. První jeho číslice označuje věc na obrázku. Další číslice v závorce pak prozradí pořadí písmen v názvu určité věci. Napište si názvy věcí z obrázku a pak už bude snadné najít podle čísel správná písmena.

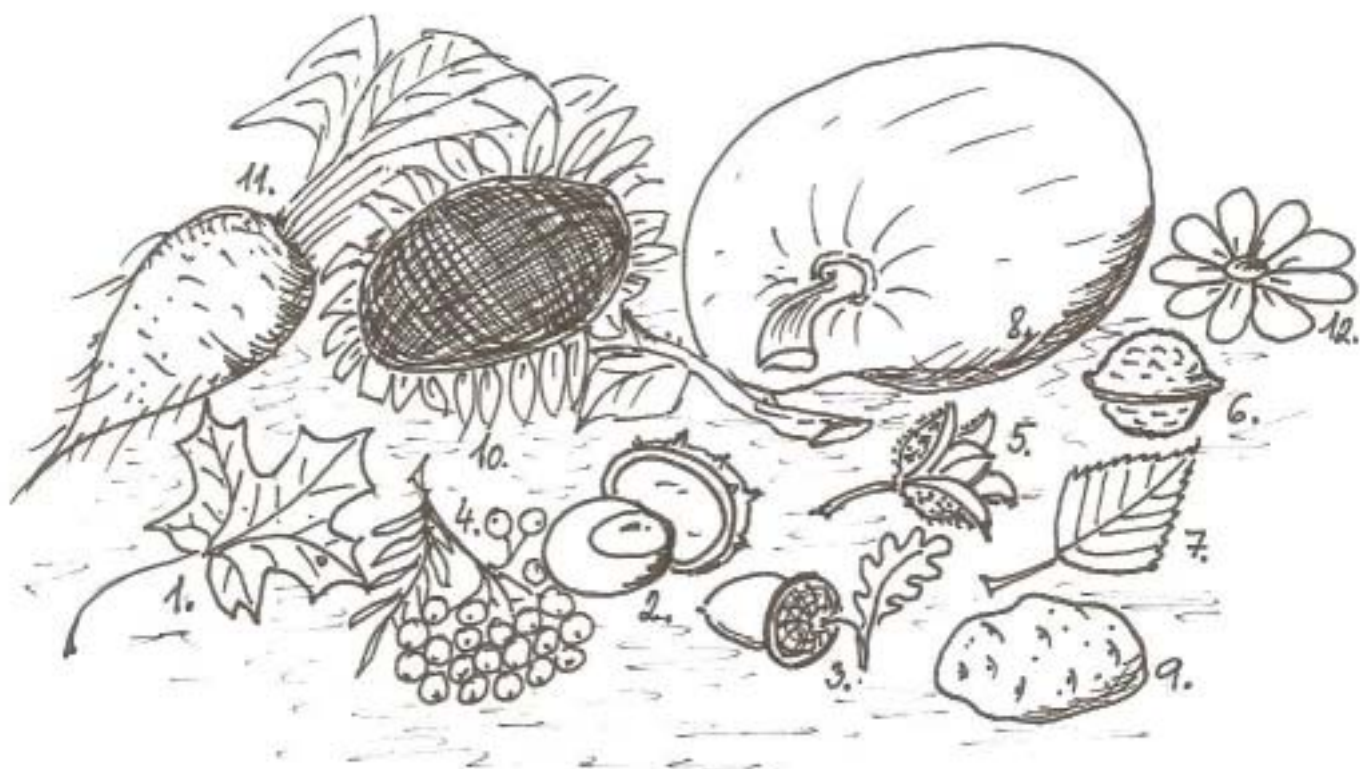
1(1) – 6(3)

11(3) – 2(2) – 4(7) – 8(3) – 8(4)

9(4) – 3(2) – 1(5) – 4(6) – 10(8)

7(4) – 9(3) – 10(1) – 5(4) – 12(3) – 5(6) – 4(2) – 10(4)

(Otazníček)

Pro starší:

Barvy podzimu mohou vést i nás k malému zamyšlení. Když sledujeme přírodu, jak den po dni rychle proměňuje svou tvář, jak téměř ve chvílce docela změní barvu listů, můžeme prostě konstatovat, že je tu podzim. Nebo se ale můžeme zamyslet nad tím, co se děje a proč. Pak to bude cesta zajímavější.

V listech je přítomné zelené barvivo chlorofyl. Na podzim, díky nedostatku živin a vlhkosti, se již nový chlorofyl netvoří. Starý chlorofyl se začíná rozpadat a mizet. Tím dá možnost vyniknout žlutému a oranžovému barvivo, které je v listu stále přítomno, ale maskované pod zeleným chlorofylem. Díky chemickým reakcím pak vznikají také červené a nachové barvy.

Proč si o tom ale povídáme? Převzato do naší lidské roviny a mezilidských vztahů tady vyvstává jasná myšlenka. Mnohdy hodnotíme své bližní „na první pohled“, podle toho, co je na nich nápadné, a často i třeba velmi rychle posuzujeme... a odsuzujeme. Nevidíme to, co leží trochu hlouběji a je třeba právě něčím výrazným maskované. Pokud to „výrazné“ je nějaká nepříjemná vlastnost, pak často nevidíme spoustu těch dobrých. Zkusme třeba nechat v sobě zapracovat pokoru. Pokoru, která může zapříčinit rozpad našeho špatného pochopení druhého člověka, stejně tak, jako podzimní podmínky zapříčínují rozpad chlorofylu v přírodě.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Tajenka z pavučiny: SVATÉHO VÁCLAVA A SVATOU LUDMILU

Řešení osmisměrky: čteno odzadu: SVATÁ MARIA, MATKO BOŽÍ, PROS ZA NÁS HŘÍŠNÉ NYNÍ I V HODINU SMRTI NAŠÍ. AMEN.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V říjnu 2012 oslaví:**

88 let	paní Anna Vašková	nyní bytem v Lanškrouně	75 let	pan Josef Faltejsek	z Dolní Čermné
87 let	paní Eliška Pomikálková	z Verměřovic	75 let	paní Eliška Formánková	z Petrovic
83 let	paní Věra Šverclová	z Dolní Čermné	72 let	paní Libuše Betlachová	z Dolní Čermné
83 let	paní Anežka Uhrová	z Dolní Čermné	72 let	paní Růžena Mačátová	z Petrovic
81 let	paní Věra Kašparová	z Dolní Čermné	72 let	paní Jaroslava Vašátková	z Petrovic
80 let	paní Marie Filipová	z Dolní Čermné	71 let	paní Marta Kunertová	z Dolní Čermné
79 let	paní Marie Zpěvákova	z Dolní Čermné	71 let	pan Jindřich Helekal	z Horní Čermné
78 let	paní Margita Dušková	z Dolní Čermné	70 let	paní Božena Hrubantová	z Petrovic
78 let	paní Alžběta Mačátová	z Dolní Čermné	65 let	paní Zdenka Pecháčková	z Dolní Čermné
78 let	paní Alena Matoušková	z Dolní Čermné	65 let	pan Josef Pechl	z Dolní Čermné
78 let	paní Marie Sršňová	z Verměřovic	65 let	pan Ladislav Marek	z Verměřovic
			60 let	pan Karel Moravec	z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým blahopřeji, vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Církevní manželství uzavřeli:

na Mariánské Hoře	1. 9. 2012	Martina Kottová z Předměřic nad Labem a Ondřej Kotland z Blešna
na Mariánské Hoře	7. 9. 2012	Michaela Adamcová z Letohradu Orlice a Lukáš Dušek z Petrovic
na Mariánské Hoře	29. 9. 2012	Eva Maříková z Letohradu Kunčic a Radek Šindel z Krmelína

Novomanželům Kotlandovým, Duškovým a Šindelovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Petrovicích 6. 9. 2012 s paní Miluškou Vágnerovou z Petrovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelou budu pamatovat v modlitbě.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Říjen 2012			
Ne 7. 10.	27. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákovi 406
		16.00	Jurenkovi 160
Ne 14. 10.	28. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 12
		16.00	Vyhnálkovi 351
Ne 21. 10.	29. neděle v mezidobí	7.30	Motlovi 11
		16.00	Vágnerovi 102
Ne 28. 10.	30. neděle v mezidobí	7.30	Havlíčkoví 341
		16.00	Formánkovi 202
Listopad 2012			
Čt 1. 11.	Slavnost Všech svatých	18.00	Svobodovi ml.
Pá 2. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	18.00	Formánkovi 83
Ne 4. 11.	31. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
Ne 11. 11.	32. neděle v mezidobí	7.30	p. Filáček 332
		10.00	Macháčkoví 242
Ne 18. 11.	33. neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
		10.30	Kunertovi 125
Ne 25. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále	7.30	Zpěvákovi 195

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

26. neděle v mezidobí
30. září 2012
40. týden / 2012

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

1. října - pondělí sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
 2. října - úterý Památka svatých andělů strážných
 19.00 Dolní Čermná – za Marii Pecháčkovou, rodiče a sourozence
 3. října - středa 26. týdne v mezidobí
 19.00 Dolní Čermná – za Jindřišku Bednářovou, manžela, rodiče a sourozence a živé a zemřelé z rodiny Bednářovy a Marešovy
 4. října - čtvrtek sv. Františka z Assisi
 7.30 Dolní Čermná – za živé a zemřelé členy společenství živého růžence
 19.00 Verměřovice
 5. října - pátek 26. týdne v mezidobí; první pátek v měsíci
 19.00 Dolní Čermná – na úmysl dárce
 6. října - sobota 26. týdne v mezidobí
 7.30 Dolní Čermná – za nemocné a trpící
 19.00 Verměřovice

7. října - neděle – 27. neděle v mezidobí

- 7.30 h. Dolní Čermná - za Oldřicha Faltejska a oboje rodiče
 9.00 h. Petrovice - za Petra a Růženu Duškovy
 10.30 h. Dolní Čermná - za farníky
 16.00 h. Mariánská Hora -

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

středa 3. 10.	Dolní Čermná	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 18:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
čtvrtek 4. 10.	Verměřovice	17:00 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
pátek 5. 10.	Dolní Čermná	17:00 – 18:50 h.	P. Josef Roušar

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
zkouška dětské scholy	pondělí	1. 10.	17:00 h.	fara Dolní Čermná
náboženství pro středoškoláky	středa	3. 10.	20:00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků	středa	3. 10.	během dne	Verměřovice
	čtvrtek	4. 10.	během dne	Dolní Čermná
	pátek	5. 10.	během dne	D. a H. Čermná
výstav Nejsvětější svátosti oltární	pátek	5. 10.	17:00 - 18:50 h.	kostel Dolní Čermná
společná adorace	pátek	5. 10.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
schůzka ministrantů	sobota	6. 10.	9:00 h.	fara Dolní Čermná
mše svatá zaměřená pro děti	neděle	7. 10.	10:30 h.	kostel Dolní Čermná

Úkol pro děti:

Úkol na mši svatou v neděli 7. 10. 2012 v 10.30 hodin v kostele v Dolní Čermné.

Napiš, nakresli: *Jakými zbraněmi bojovali v Izraeli v době králů?*

POUTNÍK, ŘÍJEN 2012

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 14. října 2012, Poutník vyjde 28. října 2012

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.